

**Homilia Jego Eminencji Kardynała George'a Jacoba Koovakada
Prefekta Dykasterii ds. Dialogu Międzyreligijnego**

***Do Braci i Sióstr zgromadzonych w Rzymie
z okazji Światowego Jubileuszu Życia Konsekrowanego,***

U stóp św. Piotra – Watykan, 10 października 2025 r.

Temat główny: „*Pielgrzymi nadziei na drodze do pokoju*”
Temat trzeciego dnia: „*Pielgrzymi nadziei*”
Czytania dnia: *Księga Joela 1, 13–15; 2, 1–2 • Ewangelia Łukasza 11, 15–26*

Drodzy Bracia i Siostry – zakonnicy i zakonnice, mnisi i mniszki, członkowie instytutów świeckich, dziewice konsekrowane, członkowie stowarzyszeń życia apostołskiego i nowych form konsekracji – w tym trzecim dniu waszej pielgrzymki jubileuszowej stoimy razem jako *pielgrzymi nadziei i twórcy pokoju*, zmierzając ku sercu Boga i ku zranionemu sercu świata. Przychodzimy do stóp Piotra jako uczniowie odnowieni w misji, aby Pan ponownie rozniecił ogień, który nas powołał.

1. „*Dmijcie w róg na Syjonie*” – pilna potrzeba nadziei (Joel 1, 13–15; 2, 1–2)

Wokół wieków rozbrzmiewa wołanie proroka Joela: „*Przepaszcie się i płaczcie... dmijcie w róg na Syjonie*”. Nie jest to wołanie rozpacz, ale przebudzenia. Wzywa nas, abyśmy podnieśli się ze strachu, otrząsnęli się z znużenia i na nowo odkryli radość przynależności do Boga. Joel mówi o ciemności i chmurach, ale jego głos niesie melodię nadziei: „*Bliski jest dzień Pański*”. Nie jako groźba, ale jako obietnica: Bóg nigdy nie opuszcza swojego ludu.

Dla was, **umiłowani konsekrowani mężczyźni i kobiety**, trąba ta nie brzmi jako alarm, ale jako przebudzenie. Wy, którzy porzuciliście wszystko, aby pójść za Chrystusem, jesteście posłani w „ciemne chmury” naszych czasów – w samotność, wojnę, obojętność, ubóstwo, kryzys ekologiczny – nie po to, abyście zostali przytłoczeni, ale abyście przynieśli światło. Wasza konsekracja głosi prawdę, której świat wciąż pragnie: **że miłość ma ostatnie słowo.**

2. „*Podzielony dom nie może się ostać*” – walka wewnątrz i na zewnątrz (Łk 11, 15–26)

W dzisiejszej Ewangelii Jezus spotyka się z niezrozumieniem: „*Przez Belzebuba, władcę złych duchów, wyrzuca złe duchy*”. Ale Pan objawia podstawę całej misji: „*Każde królestwo wewnętrznie skłócone pustoszeje i dom na dom się wali*”. Tylko jedność w Duchu może przeciwstawić się siłom ciemności. Podzielone serce nie może utrzymać pokoju; podzielona wspólnota nie może dawać świadectwa miłości Chrystusa, podzielony Kościół nie może dawać nadziei światu.

Życie konsekrowane, we wszystkich jego formach, jest żywym znakiem jedności. Poprzez śluby lub misyjną przysięgę ubóstwa, czystości i posłuszeństwa świadczycie, że można żyć niepodzielnym sercem, całkowicie oddanym Bogu i innym. Objawiacie Królestwo, w którym Bóg panuje nad każdą częścią naszego życia. Wiemy jednak, jak krucha może być ta jedność. Duch, który został wygnany, często próbuje powrócić – w postaci zniechęcenia, zmęczenia, izolacji lub rutyny. Życie konsekrowane jest pielgrzymką przemiany. Każdy dzień jest nowym „tak”, małym zmartwychwstaniem, szansą na nowy początek. Pokój na świecie zaczyna się od pokoju w naszym sercu.

3. „*Dilexi te*” – miłość, która staje się nadzieją dla ubogich

W swojej Adhortacji apostolskiej *Dilexi te* (9 października 2025 r.) Ojciec Święty, papież Leon XIV, przypomina nam: „*Kochać ubogich oznacza dotykać ran Serca, które jako pierwsze nas pokochało*”. To jeszcze bardziej pogłębia przesłanie *Dilexit nos* (24 października 2024 r.) papieża Franciszka, który zaprosił nas do kontemplacji Boskiej i ludzkiej miłości płynącej z Serca Jezusa. Teraz papież Leon XIV wzywa nas, abyśmy uczynili to Serce widzialnym - okazując współczucie, które staje się konkretne poprzez: solidarność, gościnność i pokorną obecność wśród wykluczonych.

Drodzy Bracia i Siostry, wasze powołanie jest uprzywilejowaną przestrzenią, w której ta miłość staje się ciałem. W ciszy za murami klasztoru lub w zgiełku miejskich ulic, w szpitalach, szkołach, obozach dla uchodźców lub odległych misjach – jesteście bijącym sercem miłosierdzia. Nie jesteście tylko „pracownikami miłosierdzia”, ale **nosicielami nadziei**, narzędziami, poprzez które Chrystus nadal kocha ubogich, uzdrawia złamanych i pojednuje zwaśnionych. Nigdy nie myślcie, że wasze życie jest nieistotne lub zapomniane. Nawet cicha wierność waszej modlitwy podtrzymuje świat. Ostatecznie najważniejsza nie jest wielkość naszych dzieł, ale głębina miłości i jakość obecności, z jaką posługujemy.

4. Pielgrzymi nadziei, rzemieślnicy pokoju

Jubileusz zachęca nas do ponownego odkrycia życia konsekrowanego jako *pielgrzymki*. Pielgrzym idzie lekko, niosąc ze sobą niewiele poza wiarą, miłością i nadzieją. Nadzieja nie jest naiwnym optymizmem; jest odważnym zaufaniem Bożej obietnicy, gdy wszystko wydaje się niepewne.

Jesteście nosicielami nadziei dla świata! Niech Chrystus posłuży się nami, aby odnowić oblicze ziemi. Wasze wspólnoty są powołane, aby być *laboratoriami pokoju* – miejscami, gdzie praktykuje się przebaczenie, gdzie różnorodność pielęgnuje komunie, a modlitwa rodzi misję. W spolaryzowanym i pełnym przemocy świecie wasza wierność Ewangelii i waszym charyzmatom staje się proroczym słowem: **komunia jest możliwa**. Bracia i Siostry, nigdy nie lekceważcie mocy waszego świadectwa. Uśmiech, gest miłosierdzia, słowo błogosławieństwa mogą ponownie otworzyć serca i rozniecić

wiarę. Kiedy idziecie jako *pielgrzymi nadziei*, przypominacie światu, że Bóg nadal towarzyszy swojemu ludowi.

5. Maryja, Gwiazda Nadziei

Gdy te jubileuszowe dni dobiegają końca, zwracamy się do Maryi - pierwszej kobiety konsekrowanej, *pątniczki wiary*. W Niej widzimy nadzieję, która stała się ciałem: wierzyła wbrew wszelkiej nadziei, stała pod krzyżem i stała się *Matką Pokoju*. Niech ona nauczy nas żyć naszym poświęceniem z radością i czułością, aby zmęczony i zraniony świat mógł dostrzec w nas odbicie tego Serca, które zawsze szepcze: „*Dilexi te*” – *Umiłowałem cię*.

Drodzy Bracia i Siostry, Kościół postrzega was jako **żywe oblicze nadziei**. Jesteście **donośnym głosem Joela** – wzywającym do nawrócenia, **jednością żywej Ewangelii**, która usuwa podziały, oraz **miłością Dilexi te**, która obejmuje ubogich i cierpiących.

Idźcie naprzód, *pielgrzymi nadziei*! Kroczcie *ścieżką pokoju* i niech wasze poświęcenie stanie się *pieśnią miłości, której świat nie może uciszyć*.